



Arrest

**nr. 56 853 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BAITAR, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 juli 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 juli 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 3 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 6 oktober 2010.

1.3. Op 26 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch albanese, afkomstig uit Zhegoç (gemeentje Gjilan) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de oorlog in 1999 vluchtten u, uw echtgenoot en uw zoon naar Macedonië. U was toen 5 maanden zwanger van uw tweede zoon. Onderweg werden jullie door Servische militairen tegengehouden. De mannen mochten verder reizen naar Macedonië, de vrouwen en kinderen moesten achterblijven. Jullie werden drie dagen vastgehouden en tijdens die periode zag u dat andere meisjes en vrouwen werden verkracht. U werd niet verkracht, maar wel geduwd en beledigd. Na die drie dagen mochten jullie de mannen in Macedonië vervoegen. Zij hadden geruchten gehoord van wat de vrouwen was aangedaan door de Servische militairen. Ook uw echtgenoot was op de hoogte en sindsdien begon hij zich anders te gedragen. U vertelde hem dat de Serviërs u niets aandeden aangezien u zwanger was, maar dat mocht niet baten. Elke dag werd u door uw echtgenoot beledigd, geslagen en gooide hij voorwerpen in uw richting. Door wat u meemaakte tijdens de oorlog en de daaraan gekoppelde problemen met uw echtgenoot, heeft u psychische problemen. Na drie maanden in een vluchtelingenkamp in Macedonië te hebben verbleven, keerden jullie terug naar Gjilan in Kosovo. Uw echtgenoot verplichtte u terug bij uw ouders te gaan wonen, maar reeds enkele uren later belde hij met de eis dat u terug bij hem moest komen. U deed dat, maar de problemen bleven duren. Vanaf 2005, eens de kinderen naar school gingen, bezocht u dagelijks de vrouwenorganisatie Liria (Centrum voor de bescherming en rehabilitatie van vrouwen en kinderen) te Gjilan. Daar volgde u een cursus borduurwerk. Voor uw psychische problemen ten gevolge van wat u meemaakte tijdens de oorlog en de problemen met uw echtgenoot, bezocht u in het centrum maandelijks een psycholoog en psychiater. In 2007 vond u met de hulp van deze vrouwenorganisatie een job als schoonmaakster in een supermarkt. Doordat u daar ging werken en 's avonds voor de kinderen moest zorgen, stopte u met uw dagelijkse bezoeken aan Liria. Omdat u niet meer naar deze organisatie ging en omdat u zich beter voelde, consulteerde u vanaf augustus 2007 ook geen psycholoog of psychiater meer. U zocht geen bescherming bij de Kosovaarse politie (KP) omdat het tegen de traditie is dat u uw echtgenoot zou aangeven, omdat u uw kinderen niet wilde verliezen en omdat u de situatie wilde volhouden. Bij de internationale autoriteiten Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) of KFOR (Kosovo Force) ging u geen hulp zoeken omdat u daar niet hebt aan gedacht. Zowel de vrouwenorganisatie Liria als uw ouders boden u aan met de kinderen bij hen in te trekken, maar daar ging u niet op in aangezien u bleef hopen op beterschap in de omgang met uw echtgenoot. Dit bleek evenwel niet het geval. Omwille van de aanhoudende problemen met uw echtgenoot en uw psychische problemen besloot u op 3 juli 2009 samen met uw kinderen Kosovo te ontvluchten. U arriveerde in België op 5 juli 2009 en u diende hier de volgende dag een asielaanvraag in. In november 2009 contacteerde u zelf een psycholoog in België. U bezocht die echter slechts eenmalig omdat u daarna de route naar zijn praktijk niet meer terug vond. Vanaf februari of maart 2010 bezocht u opnieuw andere artsen. U bent in het bezit van uw UNMIK huwelijksakte (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), afgeleverd te Gjilan op 21 januari 2008; uw UNMIK geboorteakte, afgeleverd te Gjilan op 21 oktober 2008; de UNMIK geboorteaktes van uw zonen K.(...) en C.(...) E.(...), beiden afgeleverd te Gjilan op 12 februari 2008; een referentiebrief afgeleverd door N.(...) J.(...), afgevaardigde van Liria te Gjilan, d.d. 8 augustus 2009, volgens dewelke u de organisatie bezocht van 24 november 2005 tot 4 augustus 2007; een foto van uw zoon K.(...) E.(...) in het vluchtelingenkamp te Macedonië; een Belgisch afsprakenkaartje voor consultaties bij een psychiater en een psycholoog en een Belgisch medisch attest, afgegeven door Dr. M.(...) M.(...), d.d. 2 november 2009.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan in hoofde van u kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot -, u was het slachtoffer van fysiek en verbaal geweld uitgaande van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 10), - van louter intrafamiliale en privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard zijn, die niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteren. U heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo heeft u niet éénmaal melding gemaakt van uw problemen bij de lokale politie of bij de internationale autoriteiten in Kosovo, dit ofschoon deze geweldpleging reeds langer dan 10 jaar duurt. De verklaringen dat het aangeven van uw eigen echtgenoot tegen de tradities van uw volk is (CGVS, p.

12 en 17), dat u niet wilde dat uw echtgenoot opgepakt zou worden omdat u bleef hopen op beterschap (CGVS, p. 13 en 17) en dat u de kinderen niet wilde verliezen (CGVS, p. 13), zijn niet afdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte worden gebracht van de feiten. Bovendien verklaarde u nooit problemen gehad te hebben met de politie of andere autoriteiten in Kosovo (CGVS, p. 19). Internationale bescherming kan evenwel pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen. Er dient in dit verband tevens gewezen te worden op het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er een speciale politie-eenheid is opgericht in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten i.v.m. geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke politie-eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Ook bij de politie van Gjilan is een dergelijke eenheid actief. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u voor uw problemen in het verleden terecht kon bij een vrouwenorganisatie in Kosovo. U gaf aan tussen november 2005 en augustus 2007 dagelijks de vrouwenorganisatie Liria te Gjilan bezocht te hebben. Dit blijkt tevens uit de door u neergelegde documenten. Zij zouden u toen, luidens uw verklaringen, ook effectief op verschillende manieren geholpen hebben. Ze zouden u tevens bijkomende hulp aangeboden hebben, wat u evenwel weigerde (cf. infra).

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw echtgenoot te ontsnappen. Integendeel, u verklaarde dat zowel uw ouders als voornoemde vrouwenorganisatie Liria u en uw kinderen een vluchtalternatief aanboden (CGVS, p. 13 en 18). U ging daar echter niet op in omdat u het naar eigen zeggen wilde volhouden en bleef hopen op beterschap (CGVS, p. 18). U wilde zich niet alleen met de kinderen elders in Kosovo vestigen uit vrees dat uw echtgenoot u overal zou vinden of dat de kinderen hun vader zouden gaan zoeken (CGVS, p. 13). Deze argumenten kunnen niet weerhouden worden, aangezien uw vrees dienaangaande hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen. Voorts haalde u aan dat u evenmin bij uw ouders en broers kon blijven omdat zij u en uw kinderen niet zouden kunnen onderhouden (CGVS, p.13). Het aangehaalde motief is echter een probleem van socio-economische aard, dat evenmin verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Betreffende de door u aangehaalde psychische problemen die het gevolg zijn van het door u tijdens de oorlog opgelopen trauma en de daaraan gekoppelde problemen met uw echtgenoot, dient voorts opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst niet langer medische hulp zou kunnen krijgen voor de door u aangehaalde psychische problemen. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het verleden in Kosovo langdurig en probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor de door u aangehaalde psychische problemen. U verklaarde immers vanaf 2005 voor uw psychische problemen maandelijks een psycholoog verbonden aan de vrouwenorganisatie Liria te hebben bezocht. Toen u ergens in 2007 besloot niet langer deze organisatie te bezoeken, stopte u ook met het consulteren van een psycholoog, mede omdat u zich toen naar eigen zeggen beter voelde (CGVS, p. 16). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u om tot een genezing van uw trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht kan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte en die van uw kinderen bewijzen enkel uw afkomst, dewelke hier niet ter discussie staat. Aan uw huwelijk met B.(...) E.(...) wordt evenmin getwijfeld. Uw Belgische medische attesten werpen evenmin ander licht op bovenstaande bevindingen. De foto van uw zoon K.(...) in het vluchtelingenkamp te Macedonië bevestigt tot slot jullie verblijf in dit kamp tijdens de oorlog in Kosovo, wat evenmin door mij wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide tweede verwerende partij, met name *“De Heer Minister van migratie- en asielbeleid”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

2.2. Waar verzoekster in haar “verzoekschrift in herziening en in vernietiging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” vraagt om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit *“het beginsel van goed bestuur, de duidelijke beoordelingsfout, de wetschennis betreffende de motivatie van de administratieve handelingen in wat het Commissariaat niet rekening van de individuele situatie van de eïsende partij en de algemene situatie van de vrouwen aan Kosovo houdt en van 1st artikel van de Geneva conventie”*, betwist verzoekster de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat zijn niet aannemelijk maakt dat zij in Kosovo niet of onvoldoende kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten. De Raad meent uit het verzoekschrift te kunnen afleiden dat verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Kosovo op een volkomen theoretische wijze analyseert zonder rekening te houden met haar individuele situatie noch met de etnische, religieuze en politieke context en de weerslag hiervan op de positie van de vrouw in Kosovo. Zij betwist niet dat echtelijk geweld een gemeenrechtelijk probleem is maar stelt hiertegen geen bescherming te kunnen bekomen omwille van haar geslacht, religie of etnie, redenen waarom zij behoort tot een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekster stelt wel degelijk gepoogd te hebben om klacht neer te leggen, om naar haar ouders te vluchten, om hulp te krijgen van een vrouwenvereniging of van de politie maar dat zij steeds naar haar echtgenoot werd teruggestuurd. Zij benadrukt dat de coherentie en de geloofwaardigheid van haar relaas niet in vraag wordt gesteld en ook de stukken die zij neerlegt niet worden betwist. Deze stukken worden volgens verzoekster niettemin eenvoudigweg zonder enige motivering uit de debatten geweerd.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin rekening houdt met het feit dat zij, als alleenstaande moeder, deel uitmaakt van een risicogroep ten aanzien van afpersers die alleenstaande vrouwen vervolgen. Zij vervolgt: *“Er worden door zwakke slachtoffers vele gevallen verhaalt van verplichte ondertekening van valse verkoopscontracten en andere vormen van afpersing.”*

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door haar aangehaalde problemen van fysiek en verbaal geweld uitgaande van haar echtgenoot louter intrafamiliaal en privaatrechtelijk (gemeenrechtelijk) van aard zijn en niet zonder meer ressorteren onder de criteria van de vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, (ii) zij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) uit haar verklaringen evenmin blijkt dat zij zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met haar echtgenoot te ontsnappen en zij integendeel verklaarde dat zowel haar ouders als de vrouwenorganisatie Liria haar en haar kinderen een vluchtalternatief aanboden, (iv) zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst niet langer medische hulp zou kunnen krijgen voor de door haar aangehaalde psychische problemen tengevolge van het in de oorlog opgelopen trauma en de daaraan gekoppelde problemen met haar echtgenoot en (v) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze bevindingen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 november 2010 (CG nr. 0914429), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, kan internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Een asielzoeker dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij/zij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in voorliggend verzoekschrift, blijkt uit haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij niet éénmaal melding heeft gemaakt van de problemen met haar echtgenoot bij de lokale politie of bij de internationale autoriteiten, ofschoon deze geweldplegingen reeds langer dan tien jaar duren. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om zich te beroepen op de rechtsbescherming waarin de Kosovaarse autoriteiten voorzien, noch dat haar deze bescherming zou worden ontzegd. In de mate zij in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de etnische, religieuze en politieke context in Kosovo en de weerslag hiervan op de positie van de vrouw, die almaar slechter wordt in een steeds meer islamitisch wordend land, benadrukt de Raad dat dergelijke algemene beschouwingen geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing betreffende de mogelijkheid tot het bieden van bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten, noch op concrete wijze aantonen dat verzoekster als vrouw geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van deze autoriteiten. Dit klemmt des te meer nu uit de informatie gevoegd in het administratief dossier blijkt dat de Kosovaarse politie een speciale eenheid heeft, de Domestic Violence Unit, die gericht is op het behandelen van klachten aangaande geweld tegen vrouwen, gegeven welk in het verzoekschrift niet wordt betwist.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoekster voorts in haar verzoekschrift compleet voorbij gaat aan de vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met haar echtgenoot te ontsnappen, temeer daar zowel haar ouders als de vrouwenorganisatie Liria haar en haar kinderen een vluchtalternatief hadden geboden, wat zij geweigerd heeft. Dat zij verder niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde psychische problemen tengevolge van het in de oorlog opgelopen trauma en de daaraan gekoppelde problemen met haar echtgenoot bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst niet langer medische hulp zou kunnen krijgen, wordt door verzoekster evenmin betwist. De motivering dienaangaande blijft derhalve onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5. In de mate verzoekster van oordeel lijkt te zijn dat zij behoort tot een sociale groep, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

3.6. Waar verzoekster poneert dat de door haar neergelegde stukken eenvoudigweg zonder enige motivering uit de debatten worden geweerd, mist deze bewering feitelijke grondslag. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat voor elk neergelegd document afzonderlijk wordt gemotiveerd waarom het stuk niet van dien aard is om de beslissing te wijzigen.

3.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij vrees koestert om als alleenstaande vrouw het slachtoffer te worden van afpersers wijst de Raad erop dat dit argument haaks staat op verzoeksters verklaringen waaruit duidelijk blijkt dat zij beroep kon doen op haar familieleden en zij jaren zonder probleem gesteund werd door de vrouwenorganisatie Liria. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij als “alleenstaande vrouw” een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zal lopen bij terugkeer naar haar land van herkomst.

In de mate verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor het overige nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, wijst de Raad erop dat inzake verzoeksters vluchtmotieven werd besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie omdat zij, onder andere, niet aannemelijk kan maken dat zij niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan op basis van dezelfde feiten evenmin worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn/haar land van herkomst kan of wil stellen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.8. Uit de lezing van de bestreden beslissing en de raadpleging van het administratief dossier blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle gegevens van het administratief dossier, in het bijzonder met de individuele elementen aangebracht door verzoekster, met algemeen bekende gegevens over de concrete situatie in verzoekers land van herkomst en met alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS